

Агата Кристи

Червеният сигнал

– Не но колко вълнуващо – каза симпатичната госпожа Евърслайт и отвори широко прелестните си, но леко отнесени сини очи. – Винаги се говори, че жените имат шесто чувство; вярно ли е според вас, сър Ейлингтън?

Знаменитият психиатър се усмихна язвително. Изпитваше безпределно презрение към този тип глуповати, симпатични жени като гостенката. Ейлингтън Уест беше върховен авторитет по душевни болести и напълно съзнаваше собственото си положение и значение. Един доста надменен с целия си вид човек.

– Зная, че се говорят купища безсмислици, госпожо Евърслайт. Какво означава този термин – шесто чувство?

– Вие, учените, сте винаги много строги. И наистина е крайно интересно как понякога човек е съвсем категоричен за някои неща – просто си ги знае, чувства ги, искам да кажа – съвсем необичайно, така е, наистина. Клер разбира какво искам да кажа, нали, Клер?

Тя се позова на домакинята – леко нацупена и с повдигнато рамо.

Клер Трент не отговори веднага. Бяха се събрали на малка вечеря – тя и съпругът и, Вайълет Евърслайт, сър Ейлингтън Уест и неговият племенник Дърмът Уест, който беше стар приятел на Джак Трент, самият Джак Трент, възпълен червендалест мъж с добродушна усмивка и приятен провлечен смях, който пое думата.

– Бънкъм, Вайълет! Твоят най-добър приятел е загинал при железопътна катастрофа. И ти веднага си спомняш, че миналия вторник си сънувала черна котка – чудно, през цялото време си имала чувството, че нещо ще се случи!

– О, не, Джак, сега ти смесваш предчувствията с интуицията. Е, сър Ейлингтън, няма ли да признаете, че предчувствията са нещо реално?

– До известна степен, да, може би – призна предпазливо психиатърът. – Но и съвпаденията обясняват доста неща, а съществува и неизменна тенденция после да се доизмисля – винаги трябва да се има предвид и това.

– Според мен няма такова нещо като предчувствието – заяви Клер Трент доста рязко. – Нито пък интуиция или шесто чувство, или каквото и да било от нещата, за които разговаряме така повърхностно. Всички ние преминаваме през живота като влак, който се носи стремително в мрака към неизвестно предназначение.

– Вашето сравнение едва ли е подходящо, госпожо Трент – намеси се за пръв път в разговора Дърмът Уест, вдигайки глава. В ясните му сиви очи затрептя любопитно пламъче, което изглеждаше доста странно

на фона на силно загорялото лице. – Знаете ли, забравяте сигналите.

– Сигналите?

– Да, зелен, ако всичко е наред, и червен – за опасност!

– Червен за опасност – колко вълнуващо! – на един дъх изрече Ва-
йълет Евърслайт.

Дърмът се извърна от нея твърде нетърпеливо.

– Разбира се, и така може да се опише. Грози ни опасност! Червен
сигнал! Внимание!

Трент любопитно го загледа.

– Говориш; сякаш се опираш на личен опит, приятелю.

– Точно така искам да кажа, така беше.

– Хайде, разкажи ни.

– Мога да ви дам един пример. В Месопотамия точно след прими-
рието, веднъж се връщам вечерта силно потиснат. Опасност! Внимание!
Нямах и най-малката представа какво може да ме очаква. Обиколих ла-
гера, кой знае защо обезпокоен, взех всички предпазни мерки срещу
атака от враждебните араби. И едва тогава се върнах в палатката си.
Щом влязох вътре, у мене се загнезди още по-силно предишното чувст-
во. Опасност! Накрая си взех одеялото и излязох навън, увих се в него и
останах да спя там.

– Е, и?

– На другата сутрин, когато влязох в палатката, най-напред съгле-
дах огромен нож – дълъг близо половин ярд, – забит в дюшека ми точно
където трябваше да лежа. Съвсем скоро открих кой е бил – един от
арабските слуги. Синът му беше убит като шпионин. Какво ще кажеш за
това, чичо Ейлингтън, като илюстрация на явлението, което нарекох
червен сигнал?

Специалистът се усмихна уклончиво.

– Много интересна история, скъпи ми Дърмът.

– Но ти не я приемаш безрезервно.

– Да, да, не се съмнявам, че си имал някакво предчувствие за опас-
ност, точно както казваш. Но оспорвам произхода на това предчувствие.
Според теб то е дошло отвън и е внушено върху твоето подсъзнание от
неизвестен външен източник. В днешно време обаче ние разбираме, че
почти всичко идва от самите нас – от нашето подсъзнателно същество.

– Доброто старо подсъзнание – извика Джак Трент. – Днес това се
смята за причината на всички причини.

Сър Ейлингтън продължи, без да обръща внимание, че го
прекъсват.

– Според мен този арабин се е издал с някакъв свой поглед. Твоето съзнание не го е забелязало, нито си е спомняло за него, но с подсъзнанието ти се е получило друго. Подсъзнанието никога не забравя. И според нас то може да бъде причина и да направи заключение съвсем независимо от по-висшата или съзнателната воля. Твоето подсъзнателно същество е повярвало, че е бил направен опит да бъдеш убит, и е съумяло да ти наложи опасението си върху твоето съзнателно поведение.

– Признавам, че звучи съвсем убедително – каза Дърмът усмихнат.

– Но не така вълнуващо – нацупи се госпожа Евърслайт.

– Възможно е също ти да си бил подсъзнателно подготвен за омраза, изпитвана от този човек към теб. Онова, което навремето обикновено се е наричало телепатия, сигурно съществува, макар и твърде малко да се разбират условията, при които тя се проявява.

– Имате ли други примери? – обърна се Клер към Дърмът.

– О, да, но не толкова красноречиви и според мен всички те могат да попаднат в групата на съвпаденията. Веднъж отказах да се отзова на една покана в някаква къща в провинцията, без да имам никакъв друг повод освен този, че ми беше светнал „червеният сигнал“. През седмицата същата тази къща изгоря. Между другото, чичо Ейлингтън, къде е тук подсъзнателното?

– Боя се, че го няма – каза сър Ейлингтън усмихнат.

– Но ти си имаш също такова добро обяснение за това. Хайде. Не бъди толкова тактичен с близките си роднини.

– Е, добре, племеннико, смей да ти кажа, че си отказал да се отзовеш на тази покана поради най-обикновена причина: не ти се е ходело там особено, и след пожара си си внушил, че си бил предупреден за опасността, в което обяснение сега безусловно вярваш.

– Безнадеждно – засмя се Дърмът. – Ти печелиш с ези, аз губя с тура.

– Няма значение, господин Уест – извика Вайълет Евърслайт. – Аз вярвам безусловно във вашия червен сигнал. В Месопотамия ли го усетихте за последен път?

– Да, до...

– Моля?

– Нищо.

Дърмът остана безмълвен. Думите, които за малко не се изплъзнаха от устата му, бяха: „Да, до снощи.“ Бяха се появили съвсем неканени на устните му и той изрече гласно една мисъл, която още не беше осъзнал напълно, но незабавно усети колко е вярна. В тъмното беше просветнал

червеният сигнал. Опасност! Наблизо има опасност! Но защо? Каква опасност би могла да се появи тук? Тук, в къщата на неговите приятели? Най-малкото. Е, добре, има такава опасност. Погледна Клер Трент – нейната белота, стройната ѝ фигура, изящно наклонената златиста глава. Но тази опасност си беше там от доста време – едва ли щеше някога да стане болезнена. Защото Джак Трент беше най-добрият му приятел и дори нещо повече: той беше човекът, спасил живота му във Фландрия и препоръчан за военно отличие именно по тази причина. Добър приятел беше Джак, от най-добрите. Дяволска проклетия, че се беше влюбил в жената на Джак. Надяваше се да го преодолее някой ден. Не може да продължава да го боли цял живот. Би могъл да го изстрада – да, да го изстрада. Тя едва ли щеше да се досети – ако пък се досетеше, от това нямаше да стане по-опасно. Статуя, красива статуя от злато, слонова кост и бледорозов корал – кралска играчка, а не жена.

Клер самата мисъл за името ѝ, само промълвено, го пронизваше. Ще трябва да го преодолее. И друг път се е влюбвал в жени. „Но не така! – казваше му нещо. – Не чак толкова!“ Е, това е. Тук опасност няма – сърдечна болка да, но не и опасност. Не опасността на червения сигнал. Сигурно се отнасяше за нещо друго.

Огледа масата и за първи път му хрумна, че присъства на необичайно малка вечеря. Чичо му например рядко вечеряше в подобен тесен, неофициален кръг. Уж бяха стари приятели със семейство Трент, но до тази вечер Дърмът не беше съзнавал, че нищичко не знае за тях.

Е, имаше си и някакво извинение. След вечеря щеше да дойде някакъв прочут медиум, за да направи сеанс. Сър Ейлингтън заяви публично, че малко се интересува от спиритизъм. Да, разбира се, имаше извинение.

Думата се натрапваше на съзнанието му. Извинение. Може би сеансът беше извинение, за да изглежда естествено присъствието на специалиста на вечерята. Ако беше така, каква е тогава истинската цел за неговото присъствие тук? Рояк от подробности нахлу в главата на Дърмът, дреболии, навремето незабелязани, или както би казал чичо му, незабелязани съзнателно.

Големият лекар беше погледнал Клер особено, доста особено, веднъж или два пъти. Сякаш я наблюдаваше. Под пронизателния му поглед тя се смущаваше. Правеше някакви нервни движения с ръцете си. Беше неспокойна, страшно нервна и може би дори изплашена? Защо се плашеше?

Той се сепна и се върна към разговора около масата. Госпожа

Евърслайт беше подтикнала прочутия лекар да говори по собствените си теми.

– Скъпа ми госпожо – казваше той, – какво е лудостта? Мога да ви уверя, че колкото повече изучаваме тази тема, толкова по-трудно практически я доказваме. Всички ние малко или много се самозаблуждаваме и когато стигнем, дотам да повярваме, че сме примерно царят на Русия, нас ни затварят или задържат. Но има дълъг път, преди да стигнем до тази точка. На кое място да поставим знак и да кажем: „Дотук е здравомислието, оттук нататък е лудостта?“ Както сама разбирате, това не може да се направи. И ще ви кажа защо: ако човекът, страдащ от умопомрачение, на моменти не го проявява, напълно вероятно е да не можем да го отличим от нормалния индивид. Необикновеното здравомислие на ненормалния е най-интересната тема.

Сър Ейлингтън отпи предпазливо от виното си и огледа възторжено компанията.

– Често съм чувала, че са много лукави – отбеляза госпожа Евърслайт. – Лунатиците имам предвид.

– Забележително точно. А потискането на собственото умопомрачение има много често катастрофални последствия. Всяко потискане е опасно, както твърдят психоаналитиците. Човекът с безвредна ексцентричност, който може да си я позволява пред всички, рядко прекрочва границата. Но човекът – той направи пауза, – или жената, която на вид е съвършено нормална, в действителност може да бъде опасен източник на отрова за околните.

Проницателният му поглед обходи внимателно масата, стигна до Клер и отново се върна. Той отпи още веднъж от виното си.

Неочакван страх завладя Дърмът. Това ли имаше предвид? Това ли се опитваше да обясни? Невъзможно.

– И всичко се дължи на потискането на чувствата – въздъхна госпожа Евърслайт. – Сега разбирам защо човек трябва да се стреми винаги да се изяви. Опасностите от обратното са страхотни.

– Скъпа госпожо Евърслайт – възрази живо лекарят. – Съвършено погрешно ме разбирате. Причината за злото е във физическата материя на мозъка – понякога поразена от някакъв външен агент, да речем удар, а понякога, уви, по рождение.

– Наследствеността е много тъжно нещо – въздъхна кой знае защо дамата. И туберкулозата, и всичко останало.

– Туберкулозата не е наследствена – обясни сухо сър Ейлингтън.

– Така ли? Винаги съм мислела обратното. Но лудостта е! Ужасно

нешо! Кое друго?

– Подаграта – каза сър Ейлингтън усмихнат. – И далтонизмът – доста интересно явление. Предава се директно по мъжка линия, а по женска е само латентно. И затова има множество мъже далтонисти, но за да бъде една жена далтонист, вероятно при майката състоянието е било латентно, а при бащата действащо – доста странно разположение на нещата. Явлението се нарича полово ограничена наследственост.

– Много любопитно. Но лудостта не е наследствена, нали?

– Лудостта може да се предава и по женска, и по мъжка линия – заяви замислено лекарят.

Ненадейно Клер стана и бутна стола си назад тъй рязко, че той се катурна и падна на земята. Беше пребледняла и сега нервните движения на пръстите отчетливо се забелязваха.

– Вие нали няма да се забавите тук? – примоли се тя. – Всеки момент пристига госпожа Томсън.

– Една чаша червено и идвам – заяви сър Ейлингтън.

– Да видя тази прекрасна изява на госпожа Томсън, за това съм дошъл, нали? Ха-ха! Не че трябваше да ме увещават кой знае колко. – Той се поклони.

Клер се усмихна за благодарност едва доловимо и излезе от стаята, хванала за рамото госпожа Евърслийт.

– Боя се, че прекалих с професионалната тема – отбеляза лекарят, докато заемаше отново мястото си. Простете ми, скъпи приятелю.

– Няма за какво – отвърна Трент вежливо.

Изглеждаше напрегнат и обезпокоен. За пръв път Дърмът се почувства като чужд човек в компанията на своя приятел. Между двамата витаеше някаква тайна, каквато дори със стар приятел не би могъл да сподели. И все пак цялата история беше фантастична и невероятна. Какво ли щеше да му се случи? Нищо освен няколко откраднати погледа и нервността на една жена.

С виното се забавиха съвсем малко, а след това се преместиха в гостната точно когато съобщиха за пристигането на госпожа Томсън.

Медиумът се оказа закръглена жена на средна възраст, облечена доста зловещо в пурпурночервено кадифе, която говореше по-скоро високо, отколкото некултурно.

– Надявам се, не съм закъсняла, госпожо Трент – каза тя усмихната. – Казахте в девет часа, нали?

– Съвсем точна сте, госпожо Томсън – отвърна Клер със сладкия си, леко сипкав глас. – Ето го и нашия малък кръжец.

Взаимното представяне свърши дотук, както очевидно беше обичаят. Медиумът ги обходи с проникателен, опитен поглед.

– Надявам се да имаме известни резултати – отбеляза енергично тя. – Нямате представа как мразя да правя сеанс, без да мога да задоволя никого, така да се каже. Но мисля, че Широмако (моят японски контролор, както ви е известно) тази нощ ще се оправи. Чувствам се в отлична форма и отказах уелския заек, макар и да умирам за печено сирене.

Дърмът слушаше – хем развеселен, хем отвратен. Колко прозаично звучеше всичко това! И все пак, не съдеше ли прекалено наивно? В края на краищата всичко е от природата – силите, за които медиумите говореха, бяха природни сили, макар и недостатъчно обяснени. Един голям хирург може да получи нервно разстройство в навечерието на сложна операция. Защо не и госпожа Томсън?

Столовете бяха подредени в кръг, лампите поставени така, че светлината им лесно да се регулира. Дърмът забеляза, че не става дума нито за проверки, нито пък сър Ейлингтън се интересува от условията на сеанса. Не, тази история с госпожа Томсън си беше чист параван. Сър Ейлингтън беше дошъл тук по съвсем друга причина. Майката на Клер, спомни си Дърмът, беше умряла в чужбина. Около нея имаше някаква загадка. Наследствеността.

Той отново се сепна и насила насочи мислите си към това, което го заобикаляше в момента.

Всеки зае мястото си, светлината бе угасена, с изключение на малка нощна лампа с червен абажур на една отдалечена масичка.

Известно време не се чуваше нищо освен ниското равномерно дишане на медиума. Постепенно тя започна да похърква. И тогава, с внезапност, която накара Дърмът да подскочи, от далечния край на стаята се дочу силно похлопване. Повтори се и от другата страна. А след това похлопванията се засилиха до кресчендо. Малко по малко те замряха и в стаята ненадейно отекна силен подигравателен смях. После настъпи тишина, нарушена от глас, свършено различен от този на госпожа Томсън – висок, особено модулиран глас.

– Тук съм, господа – изрече гласът. – Да, тук съм. Искате ме попитате нещо?

– Кой сте вие? Широмако?

– Даа. Аз Широмако. Умирам отдавна. Аз работи. Аз много щастлив.

Последваха още подробности за живота на Широмако. Всичко изглеждаше съвсем банално и безинтересно, Дърмът беше чувал неведнъж

подобни неща. Всички бяха щастливи, много щастливи. Предавах се послания от мъгляво описвани роднини, като описанията биваха толкова свободни, че можеха да паснат на всяка произволно подбрана група от хора. Възрастна дама, майката на някой от присъстващите, известно време не изпускаше думата, изричайки школки максими със самочувствието на току-що огласени новини, които едва ли имаха някаква връзка с темата.

– Някой опитва да каже нещо – съобщи Широмако. – Има много важно съобщение за един от господата.

Настъпи пауза и заговори нов глас, въвеждайки своето послание със злобен демоничен кикот.

– Ха-ха! Ха-ха-ха! По-добре не отивайте вкъщи. По-добре не отивайте вкъщи. Послушайте мой съвет.

– На кого говорите? – попита Трент.

– На един от трима ви. Ако бил на негово място, не бил отишъл вкъщи. Опасност! Кръв! Не много кръв, но доста. Не, не отивайте вкъщи. – Гласът се отдалечаваше, – Не отивайте вкъщи!

После напълно утихна. Дърмът усети как кръвта му се смразява. Беше убеден, че това предупреждение се отнася за него. Така или иначе, тази нощ наоколо витаеше някаква опасност.

Медиумът изпусна въздишка, след това стон. Връщаше се в съзнание. Запалиха лампите и след малко жената изправи гръб, премигвайки с очи.

– Добре ли стана, скъпа? Надявам се.

– Много добре, благодаря, госпожо Томсън.

– На Широмако, нали?

– Да, и на другите. Госпожа Томсън се прозя.

– Умирам от умора. Абсолютно съм отпаднала и разнебитена. Направих всичко, което поискахте. Е, радвам се, че беше успешно. Малко се опасявах да не би да не стане – да не се случи нещо неприятно. Тази вечер атмосферата в тази стая е някак особена.

Тя погледна бегло закръглените си рамене, после ги сви нетърпеливо.

– Не ми харесва нещо – каза тя. – Някой внезапно да е умрял между вашите хора напоследък?

– Какво искате да кажете – между нас?

– Близки роднини, скъпи приятели? Не? Дано да не прозвучи малко мелодраматично, но бих казала, че тази вечер във въздуха витае смърт. Но това са си мои измишльотини. Довиждане, госпожо Трент. Радвам

се, че останахте доволна.

И госпожа Томсън, загърната в пурпурночервената си кадифена мантия, излезе.

– Надявам се, беше интересно за вас, сър Ейлингтън – промълви Клер.

– Много интересна вечер, скъпа моя госпожо. Сърдечни благодарности за предоставената възможност. Позволете да ви пожелая лека нощ. Всички вие отивате на танци, нали?

– Няма ли да дойдете с нас?

– Не, не. По правило до единайсет и половина вече съм в леглото. Лека нощ. Лека нощ, госпожо Евърслайт. А! Дърмът, искам да разменя няколко думи с теб. Можеш ли да дойдеш с мен? Ще настигнеш останалите в Графтън Галърис.

– Разбира се, чичо. Ще се видим там, Трент.

Докато пътуваха към Харлей стрийт, чичото и племенникът едва ли размениха няколко думи – нещо като извинение от страна на сър Ейлингтън, че отвлича Дърмът, след като го бе уверил, че ще го задържи само няколко минути.

– Ще ти трябва ли колата, момчето ми? – попита той, когато слязоха.

– О, не се безпокой, чичо. Ще взема такси.

– Много добре. Не ми е приятно да задържам Чарлсън повече от нужното. Лека нощ, Чарлсън. Къде, по дяволите, съм си сложил ключа?

Колата плавно потегли, докато сър Ейлингтън стоеше на стъпалата и тършуваше из джобовете си.

– Сигурно съм го оставил в другото палто – каза той накрая. – Би ли позвънил? Джонсън е още буден, надявам се.

Невъзмутимият Джонсън наистина отвори вратата след шейсет секунди.

– Не съм си взел ключа, Джонсън – обясни сър Ейлингтън. – Донеся няколко чаши с уиски и сода в библиотеката, ако обичаш.

– Веднага, сър Ейлингтън.

Лекарят влезе бодро в библиотеката и щракна ключа за осветление-то. Направи знак на Дърмът да затвори вратата, след като влезе.

– Няма да те задържам дълго, Дърмът, но има нещо, което искам да ти кажа. Може би си въобразявам, но изпитваш ли някаква нежност, така да го наречем, към госпожа Джак Трент?

Лицето на Дърмът се наля с кръв.

– Джак Трент е най-добрият ми приятел.

– Извини ме, но с това едва ли отговаряш на въпроса ми. Смея да кажа, че макар според теб възгледите ми за развода и подобни неща да са крайно пуритански, трябва да те уверя, че ти си моят единствен близък роднина и наследник.

– Тук не става дума въобще за развод – отвърна ядно Дърмът.

– Разбира се не защото зная някои неща по-добре и от теб. Това именно сега не мога да ти съобщя, но просто бих искал да те предупредя. Клер Трент не е за теб.

Младият мъж отвърна твърдо на втренчения поглед на своя чичо.

– Разбирам, и ми позволи да ти кажа – навярно по-добре, отколкото ти си мислиш. Зная причината за твоего присъствие на вечерята.

– Е? – Лекарят очевидно беше изненадан. – И откъде я разбра?

– Да речем, че съм познал, сър. И съм прав нали ако кажа, че ти беше там в качеството си на професионално лице?

Сър Ейлингтън закрачи неспокойно.

– Съвсем прав си Дърмът. Аз, разбира се, не бих могъл сам да ти съобщя това, макар да се боя, че скоро то ще стане известно на всички.

Сърцето на Дърмът се сви.

– Искаш да кажеш, че вече имаш определено мнение?

– Да, в семейството има лудост – от страна на майката. Тъжен случай, много тъжен случай.

– Не мога да повярвам, сър.

– Смея да го твърдя. За един лаик очевидни признаци почти няма.

– А за специалиста?

– Доказателствата са категорични. В такива случаи пациентът трябва да бъде незабавно изолиран.

– Господи! – въздъхна Дърмът. – Но как може да се изолира човек за нищо?

– Скъпи ми Дърмът! Изолират се само пациенти, които, оставени на свобода, могат да представляват опасност за околните. Много сериозна опасност. По всяка вероятност – някаква особена форма на мания за убиване. Такъв е бил случаят и с майката.

Дърмът се извърна със стон, заравяйки лице в ръцете си. Клер – бялата и златиста Клер!

– При тези обстоятелства – продължи спокойно лекарят – чувствах, че съм длъжен да те предупредя.

– Клер – промълви Дърмът. Бедната ми Клер.

– Да наистина, би трябвало всички да я съжаляваме.

Ненадейно Дърмът вдигна глава.

– Не го вярвам.

– Какво?

– Казах, че не го вярвам. Лекарите правят и грешки. Всеки го знае.

И винаги се придържат строго към своите заключения.

– Скъпи ми Дърмът – извика ядосано сър Ейлингтън.

– Казвам ти, че не вярвам, но дори и да е така, това не ме интересува. Аз обичам Клер. Ако дойде с мен, ще я отведе далече там, където няма да има натрапчиви лекари. Ще я пазя, ще се грижа за нея, ще я закрилям с любовта си.

– Няма да правиш нищо подобно. Луд ли си?

Дърмът се разсмя презрително.

– Ти можеш да го кажеш, предполагам.

– Разбери ме, Дърмът. – Лицето на сър Ейлингтън се зачерви от съдържано вълнение. – Ако направиш такова срамно нещо това ще бъде краят. Ще спра издръжката, която сега ти давам, и ще направя ново заведение, в което ще завеща всичките си притежания на различни болници.

– Направи, каквото пожелаеш с проклетите си пари – каза Дърмът с нисък глас. – Аз ще имам жената, която обичам.

– Жена, която...

– Само да кажеш и дума против нея, и ще видиш! Ще те убия! – изкрещя Дърмът.

Леко почукване на чаши ги накара да се обърнат. Без да го чуят, Джонсън беше влязъл с подноса с чашите в разгара на спора. Лицето му беше невъзмутимото лице на добрия слуга, но Дърмът се запита дали беше чул нещо от разговора им.

– Това е достатъчно, Джонсън – рязко каза сър Ейлингтън. – Можеш да си легнеш.

– Благодаря, сър. Лека нощ, сър. И Джонсън се оттегли.

Двамата мъже се спогледаха. Краткото прекъсване беше успокоило бурята.

– Чичо – започна Дърмът. – Не трябваше да говоря с теб по този начин. Ясно виждам, че от твоя гледна точка ти си абсолютно прав. Но аз обичам Клер от дълго време. Фактът, че Джек Трент е най-добрият ми приятел, досега е стоял като преграда да изразя любовта си дори пред Клер. Но при дадените обстоятелства този факт вече няма значение. Идеята да ме възпрат никакви парични затруднения е абсурдна. Смятам, че си казахме всичко. Лека нощ.

– Дърмът.

– Наистина няма за какво повече да спорим. Лека нощ, чичо Ейлингтън. Съжалявам, но е така.

Той бързо излезе и затвори вратата след себе си. Холът тънеше в мрак. Той го прекоси, отвори входната врата и се озова на улицата, затръшвайки вратата зад гърба си.

Някакво такси точно привършваше с клиента си малко по-надолу по улицата, затова Дърмът го извика и се отправи с него към Графтън Галърис.

На вратата на балната зала той спря за минута смутен, със замаяна глава. Силната дразнеща музика, усмихнатите жени – всичко това му се стори като някакъв друг свят.

Сън ли бе това? Беше невъзможно да е водил наистина такъв жесток разговор с чичо си. Покрай него премина Клер – като лилия в бялата си рокля със сребристи нишки, която обвиваше като броня стройното й тяло. Тя му се усмихна със спокойно и ведро лице. Сигурно всичко беше сън.

Танцът свърши. След малко тя се появи до него и му се усмихна насреща. Като в някакъв унес той я покани да танцуват. Сега вече беше в неговите обятия и шумната музика отново зазвуча.

Той усети, че тя залита малко.

– Уморена ли си? Искаш ли да спрем?

– Ако нямаш нищо против. Можем ли да отидем някъде да поговорим? Имам нещо да ти съобщя.

Не беше сън. За един миг той се върна отново на земята. Как можа да помисли, че лицето й е спокойно и ведро? Беше обвито в смут, в уплаха някаква. Докъде тя беше наясно с нещата?

Той намери едно тихо тъгълче и двамата седнаха един до друг.

– Е – започна, преструвайки се на безгрижен, какъвто в момента не беше. – Каза, че имаш нещо да ми съобщиш.

– Да. – Очите й бяха сведени. Играеше си нервно с пискюлчето на роклята си. – Трудно е някак.

– Кажи, Клер.

– Ето какво. Искам за известно време да си отидеш.

Той остана удивен. Беше очаквал всичко, но не и това.

– Искаш да се махна? Защо?

– Най-добре да бъдем откровени, нали? Аз зная, че ти си джентълмен и мой приятел. Искам да си отидеш, защото аз си позволих някак да се привържа към теб.

– Клер.

Думите ѝ го накараха да онемее, езикът му се върза.

– Моля те да не си мислиш, че съм толкова самонадеяна, за да си въобразявам, че ти, че можеш някога да се влюбиш в мен. Само дето аз не съм особено щастлива и ох! По-добре да те няма.

– Клер, нима не знаеш, че и аз изпитвам чувства към теб и то какви чувства, откакто се запознахме?

Тя вдигна изненадана поглед към него.

– Изпитвал си чувства към мен? От дълго време?

– От самото начало.

– О! – извика тя. – Защо не си ми казал? Още тогава? Когато можех да дойда при теб? Защо ми казваш това сега, когато е вече твърде късно? Не, аз съм полудяла – не зная какво говоря. Никога няма да мога да дойда при теб.

– Клер, какво искаш да кажеш с думите „сега, когато е твърде късно“? Това заради чичо ми ли е? Какво знае той? Какво мисли?

Тя кимна безмълвна, по лицето ѝ се застичаха сълзи.

– Чуй ме, Клер, не бива да вярваш на всичко това. Не мисли за това. По-добре да дойдеш с мен. Ще отидем към Южните морета, към островите, които приличат на зелени изумруди. Там ще бъдеш щастлива и аз ще се грижа за теб – ще останеш завинаги с мен.

Ръцете му я обгърнаха. Той я привлече към себе си и усети как тя потръпна при докосването. После изведнъж се освободи от него.

– О, не, моля те. Не разбираш ли? Точно сега не мога. Би било грозно, грозно, грозно. През цялото време исках да съм добра, а сега ще бъде много грозно.

Той спря, объркан от думите ѝ. Тя го погледна умолително.

– Моля те – каза тя. – Искам да бъда добра.

Без да продума, Дърмът стана и я остави. В този миг беше трогнат и разстроен от думите и до краен предел. Запъти се да вземе шапката и палтото си и налетя на Трент.

– Здравей, Дърмът, рано си тръгваш.

– Да, тази нощ нещо нямам настроение за танци.

– Противна нощ – каза мрачно Трент. – На теб ти е лесно, нямаш моите неприятности.

Внезапно Дърмът се изплаши, че Трент може да му се довери. Само не това – всичко друго, но не това!

– Е, до скоро – каза той бързо. – Отивам си къщи.

– Къщи, а? Ами предупреждението на духовете?

– Ще рискувам. Лека нощ, Джек.

Апартаментът на Дърмът не беше далеч. Тръгна пеша, усещайки, че има нужда от студения нощен въздух, който да охладя трескавия му мозък.

Отключи си и светна лампата в спалнята.

И изведнъж, за втори път тази нощ, го обзе чувството, че му се дава знак от червения сигнал. Това чувство беше тъй всеобхватно, че за миг то помете от мислите му дори Клер.

Опасност! Беше в опасност. В същия момент, в същата тази стая, той беше в опасност.

Напразно се опитваше да се надсмее над себе си, за да прогони страха. Навярно и усилията му подсъзнателно не бяха така усърдни. До сега червеният сигнал му беше давал винаги точно предупреждение и той съумяваше да избегне бедата. Усмихна се на суеверието си и предпазливо обиколи апартаментата. Възможно беше някой злосторник да се е вмъкнал и да се прикрива някъде. Но претърсването не му разкри нищо. Прислужникът му Милсън си беше отишъл и апартаментът беше абсолютно празен.

Върна се в спалнята си и бавно се разсъблече, мръщейки се наум. Чувството за опасност беше все така осезаемо. Отиде до едно чекмедже, за да си извади носна кърпа, и внезапно се вцепени. В средата на чекмеджето нещо повдигаше бельото – нещо твърдо.

С бързи, нервни пръсти той захвърли кърпите и извади предмета, скрит под тях. Беше револвер.

Безкрайно озадачен, Дърмът го разгледа отблизо. Беше някакъв непознат модел и съвсем наскоро от него беше изстрелян един куршум. Освен това не можа да установи нищо друго. Някой го беше поставил в това чекмедже същата тази вечер. Когато се обличаше за вечерята, револвер нямаше – сигурен беше.

Тъкмо се готвеше да го върне в чекмеджето, когато се стресна от извънпяването на входната врата. Звънът не преставаше, проехтявайки необичайно силно в тишината на празния апартамент.

Кой можеше да го търси в такъв късен час? На този въпрос имаше само един отговор, отговор инстинктивен и настойчив.

– Опасност, опасност, опасност.

Воден от непознат за него инстинкт, за който нямаше обяснение, Дърмът изключи светлините, наметна някакво палто, оставено върху стола, и отвори вратата на антрето.

Навън стояха двама души. Зад тях Дърмът съгледа някаква синя униформа. Полицай!

– Господин Уест? – попита го мъжът отпред.

На Дърмът се стори, че минаха векове, преди да отговори. В действителност изминаха само няколко секунди, преди да отвърне така, както това правеше с безизразния си глас неговият слуга:

– Господин Уест още не се е върнал. Какво искате от него по това време на нощта?

– Още не се е върнал ли? Много добре, тогава смятаме да влезем и да го почакаме.

– Не, няма да може.

– Виж какво, мой човек, аз съм инспектор Виръл от Скотланд Ярд и имам заповед за арестуването на твоя господар. Ако искаш, мога да ти я покажа.

Дърмът разгледа предложението му документ или се престори, че го разглежда, и попита с някакъв несвой глас:

– За какво? Какво е направил?

– Убийство. Сър Ейлингтън Уест от Харли стрийт.

Мислите му се завъртяха и Дърмът отстъпи назад пред вдъхващите респект посетители. Влезе в дневната и светна лампите. Инспекторът вървеше след него.

– Претърси стаите – нареди той на другия. После се обърна към Дърмът.

– Ти остани тук, мой човек. За да не вземеш да предупредиш господаря си. Как се казваш, междувпрочем?

– Милсън, сър.

– По кое време очакваш да се върне господарят ти, Милсън?

– Не зная, сър, той отиде на танци, струва ми се. В Графтън Галърис.

– Излязъл е оттам точно преди един час. Да не би пак да се е върнал?

– Не ми се вярва, сър. Сигурно щях да го чуя, когато влиза.

В този момент от съседната стая влезе вторият мъж. В ръката си носеше револвер. Подаде го на инспектора някак развълнуван. Израз на задоволство пробягна по лицето на инспектора.

– Ето отговора – отбеляза той. – Навярно се е върнал незабелязано и е излязъл, без да го чуеш. Досега вече се е измъкнал. По-добре да тръгвам. Коли, ти оставаш тук, в случай че се върне пак, а и да наглеждаш тоя приятел. Може да знае повече за господаря си, отколкото ни показва.

Инспекторът се разбърза. Дърмът се помъчи да научи подробности

по случая от Коли, който беше готов да се разприказва.

– Доста ясен случай – благоволи да му каже той. Убийството бе разкрито почти веднага. Джонсън, прислужникът, точно си бил легнал, когато му се сторило да чува гърмеж и веднага слязъл долу. Заварил сър Ейлингтън мъртъв, с простреляно сърце. Веднага позвънил и ние дойдохме и научихме цялата история.

– Кое ви кара да смятате случая за доста ясен? – осмели се да попита Дърмът.

– Абсолютно. Този младеж Уест се върнал заедно с чичо си и когато Джонсън внасял напитките, те се карали. Старецът заплашвал да направи ново завещание, а вашият господар му казал, че ще го застреля. Не минали и пет минути и чул изстрел. Ами да, съвсем ясно. Наивен младеж.

Наистина, съвсем ясно. Сърцето на Дърмът се сви, когато разбра непреодолимото естество на доказателствата срещу него. Грозеше го опасност – и то каква! И никакъв начин да се измъкне, освен да избяга. Мозъкът му заработи. След малко предложи да направи по чаша чай. Коли тутакси се съгласи. Вече беше претърсил апартамента и знаеше, че няма втори изход.

Позволиха на Дърмът да отиде до кухнята. Щом се озова там, той сложи чайника на печката и чевръсто задрънча с чашите и чинийките. После крадешком се приближи до прозореца и дръпна каишката. Апартаментът се намираше на втория етаж, а пред прозореца отвън имаше малък асансьор от тел, направен от търговците, които спускаха и изкачваха стоката си по стоманения му кабел.

Със скоростта на светкавица Дърмът изскочи от прозореца и увисна на теленото въже. То се впи в ръцете му и ги разкървави, но той продължи отчаяно да се спуска.

След няколко минути предпазливо се появи от задната страна на блока. Зави край ъгъла и се сблъска с някаква фигура, застанала на тротоара. За свое най-голямо удивление в нея разпозна Джек Трент. Трент сякаш тутакси осъзна опасностите на ситуацията.

– Господи! Дърмът! Бързо, Какво си застанал тук! И като го подхвана под ръка, той го отведе в една странична уличка, а после в някаква друга. Мярна се самотно такси, те му махнаха и скочиха в него; Трент съобщи собствения си адрес.

– Засега е най-сигурно у нас. Там ще решим каква да бъде следващата ни стъпка, за да заблудим тия глупаци. Наминах отгук с надеждата да те предупредя, преди полицията да се е добрала до теб, но закъснях.

– Нямах и представа, че си разбрал. Джак, ти нали не вярваш, че...

– Разбира се, не, стари приятелю, нито за миг дори. Познавам те прекалено добре. Във всеки случай за теб става отвратително. Дойдоха и започнаха да задават въпроси – кога си пристигнал в Графтън Галърис, кога си излязъл и т.н. Дърмът, кой може да е подредил стареца така?

– Не мога да си представя. Този, който го е направил, е оставил револвера в моя скрин. Сигурно ни е следил доста отблизо.

– Тая история със сеанса беше ужасно комична. Не отивай вкъщи. Ставало е дума за стария Уест. А той се върна вкъщи и беше прострелян.

– И за мен се отнасяше – каза Дърмът. – Аз се върнах вкъщи и намерих нарочно поставен револвер и полицейски инспектор.

– Е, да се надяваме, че не се е отнасяло и за мен – каза Трент. – Стигнахме.

Той плати на шофьора, отвори вратата със секретния си ключ и поведе Дърмът по тъмното стълбище към бърлогата си – малка стаичка на първия етаж.

Разтвори широко вратата и Дърмът влезе вътре, докато Трент палеше лампите, а след това и той дойде при него.

– Засега тук си на доста сигурно място – отбеляза той. – Сега ще впрегнем мисли и ще решим как най-добре да постъпим.

– Много сглупих – каза изведнъж Дърмът. – Трябваше да погледна нещата по-трезво. Сега вече ясно разбирам. Цялата история е заговор. Защо се смееш, по дяволите?

Трент се беше облегнал назад в стола си, разтърсван от невъздържан смях. Имаше нещо страшно в този звук, нещо ужасно въобще в този човек. В очите му грейеше странна светлинка.

– Дяволски умен заговор – задъхано изрече той. – Дърмът, момчето ми, ти си загубен.

Той придърпа телефона към себе си.

– Какво смяташ да правиш? – попита Дърмът.

– Да се обадя на Скотланд Ярд. Да им кажа, че птичето е тук под ключ! Да, когато влизахме, заключих вратата и ключът е в джоба ми. Няма защо да гледаш другата врата зад гърба ми. Води в стаята на Клер, а тя винаги заключва от вътрешната страна. Страхува се от мен, както знаеш. От дълго време се страхува. Винаги разбира, когато мисля за онзи нож – дълъг остър нож. Не, – ти няма.

Дърмът вече се готвеше да се нахвърли върху него, когато

изведнъж другият, извади неугледен револвер.

– Това е вторият – разкикоти се Трент. – Първия поставих в твоя скрин – след като прострелях стария Уест. Какво си се загледал над главата ми? Онази врата? Няма защо, дори Клер да я отвори – а тя може да го стори заради теб, – ще те застрелям, преди да се добереш до нея. Не в сърцето – няма да те убия, само ще те рана, за да не можеш да избягаш. Аз съм страшно добър стрелец, както знаеш. Веднъж ти спасих живота. Какъв глупак съм бил. Не, не, искам да те обесят – да, обесят. Ножът не е за теб. За Клер е – за красивата Клер, тъй бяла и мека. Старият Уест знаеше. Затова беше дошъл тази вечер, за да се увери дали съм луд или не. Искаше да ме затвори – за да не довърша Клер с този нож. Но аз бях много коварен. Заедно с твоя ключ взех и един шперц. Щом отидох в балния салон, се измъкнах незабелязано. Видях те да излизаш от неговия дом и аз влязох. Прострелях го и веднага се измъкнах. После отидох в твоя апартамент и оставих револвера. Пристигнах в Графтън Галърис почти едновременно с теб и оставих твоя секретен ключ обратно в джоба на палтото ти, когато ти пожелавах лека нощ. Защо ли ти казвам всичко това? Няма кой друг да го чуе, но когато бъдеш обесен, бих искал да знаеш, че съм го направил аз. Господи, колко ми е смешно! За какво мислиш? И какво, по дяволите, гледаш?

– Мисля за думите, които току-що изрече. Щеше да постъпиш по-добре, Трент, ако не се беше връщал в дома си.

– Какво искаш да кажеш?

– Погледни зад себе си.

Трент се извъртя. На вратата на съседната стая стояха Клер и инспектор Виръл.

Трент беше пъргав. Револверът проговори само веднъж – и улучи целта си. Той падна по очи върху масата. Инспекторът отскочи настрана, докато Дърмът гледаше Клер като насън. През главата му стремително летяха объркани мисли. Чичо му, караницата помежду им, колосалното недоразумение, законите за развод в Англия, които никога нямаше да освободят Клер от един ненормален съпруг – „всички трябва да я съжаляваме“, – заговорът между нея и сър Ейлингтън, разкрит от коварния Трент, нейният вик към него: „Грозно грозно грозно!“ Да, но сега.

Инспекторът отново се изправи.

– Мъртъв – каза той раздразнено.

– Да – чу се Дърмът да мълви, – той винаги е бил добър стрелец.

КРАЙ

© 1933 Агата Кристи
© 1991 Юлия Бучкова-Малеева, превод от английски

Agatha Christie
The Red Signal, 1933

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Агата Кристи. Чудовището на смъртта (Сборник разкази)
ИК „Пейо К. Яворов“

Agatha Christie. The Hound of Death. 1933

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4635>]